

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννευῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νάσαι καλά ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

— Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἀνεκφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὴ.
Συνδρομὴ γιὰ καθὲν χρόνον — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὀμοῖα μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ἐτι πωλοῦμεν σώματα ἑρωμητοῦ ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Ἐβδόμη Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη.
Τρικουέροτο Τραπέζι, ἑστὸ Παλάτι.

Ποῦντος τετρακόσια κι' ἐνενηντ' ἀκόμη,
ἀπὸ διαδόσεις ἀντηχοῦν οἱ ὁδοί.

Γεῦμα Βασιλικὸ καὶ πανηγυρικὸ.

Ἐστρεψέ πρὸς τ' Ἀνάκτορα ἢ τῶν Συμβούλων κρέμα
καὶ ἑστὸν σοφὸν Πρωθυπουργὸν ἱφώναξι τὸ Στέμμα :
εἰς τὴν σήμερα μὰς τσοκασις, σὴν σήμερα μὰς εἰσις
πῶς δυστυχῶς φαληραίμα,
κι' ἠλοῦραξαν οἱ δάσοι καὶ τόσοι ξινοὶ γῦπες
καὶ ἑστὸ μεζὶ τοῦς ἑπάρμα.

»Σὰν σήμερα ξεδιπλωθεὶς σημαῖα λευθεριζέ,
εἰς τὴν πνοὴν τῆς αἰρας,
κι' ἀνεστραλῶθ' ἢ Ρουμῆλη κι' ἔγερῃ ὁ Μωρράς,
κι' ὁ κόσμος ὁ παλάβρας.

»Σὰν σήμερα μὰς ἑσχωσις τὸν μύτο σου τὸν γαῦρο
καὶ Τρις σ' ἰβάπτισαν παντοῦ καὶ νίε Χατζῆ Σαῦδρο,
καὶ τὸ τερεβίλο χέλασε τοῦ καθε παλαβοῦ
κι' ἔκλειν' ἢ φουσερμῆμικα κησούθη τοῦ Στραβοῦ.

»Σὰν σήμερα ἑστουὶς φίλους μας καὶ ἑστουὶς Ἑλληνολάτραις
ἔδειξε τὸ Ρωμῆικο τὸ τρῦπτο τὸ βραχί του,
κι' ἔμπρὸς εἰς τὴν σημαῖα σου ὁ Γερμανὸς τῆς Πάτρας,
χίλια κομμάτια ἔκλεινε ἑμῖσις τὴν δική του.

»Τίτοιαν ἡμέρ' ἀξίγασθη κι' ἡμέρα σωτηρίας
πρίπει νὰ τὴν χορτάσωμε,
νὰ πρῶιμε ἑστὸ Παλάτι μας κρασί κουμκνταρίας
κι' ἀπ' ὄλα νὰ χορτάσωμε.

»Τίτοιαν ἡμέρ' ἀξίγασθη κορῶνα μου τὴν κᾶνω
καὶ λησομῶτανο νὰ πῶ ποτὲ δὲν τὴν ἔξανω,
κι' ἔλα, Σωτήρα μου γλυκέ, κοντὰ μου νὰ καθισε,
μ' ἐμὲ νὰ φᾶς, μ' ἐμὲ νὰ πῆς, μ' ἐμῆνα νὰ μεθύσες.

Κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἔπιγαν ἑστὸ Παλάτι
κι' ὁ Βασιλέας τοὺς ἔφιλος γλυκὰ γλυκὰ ἑστὰ χεῖλα,
κι' αὐτοὶ ματάστοιμεις τοῦκαναν καὶ τοῦκανε σπολλάτη,
κι' ἔκλεισαν κι' ἔφράγανε λαγοὺς μὲ πετραχίλια.

Κι' ἐκεῖ ποῦ ἑρώγαν κι' ἔπιναν μὲ γίλοια καὶ μὲ χεῖρα
ἔγίνηκαν μὲ τὸ κρασί τῆς Δικελίας ντέρει,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἑσχωδὴ μανὶ μανὶ
μὲ πρόποσι νὰ κᾶν.

Τρ. — Εὐχαριστὸ σε, Βασιλεῖα, εὐχαριστὸ σε, Ρῆμα,
ὅπου τραπέζια πάντοτε μὰς κᾶνεις οὐκ ὀλιγα,
καὶ μὲ κρασί Βασιλικὸ τοῦς ὄουλους σου κᾶνεις
καὶ δαίγεις πῶς ἀνεύθους τὸ κράτος κυβερνᾶς.

'Αλλά κι' ἐγὼ γὰρ τῆς Αὐλῆς τὸ ζηλευτὸ σὺνέρι
ποτὶ δὲν ἴδωλα δασμῶ, ποτὶ δὲν βαλεῖω φέρο,
καὶ τὸν μισθὸ σου πάντοτε τὸν δῖον σὶ χρυσάφι
καὶ μόνος σὺ 'στὴν κάσκα σου κυττάζεις μπάριμπα-ντέρο.

Κι' ἀπὸ τὸν κάθουρα ζουμί πρὸς χάριν σου θὰ βγάλω
καὶ δὲν θὰ 'βρίσκω, Βασιλῆα, κανεὶς λογαριασμῶ,
καὶ σήμερα προσκυνητὸς σοῦ δῖου γὰρ μεγάλω
ἐκίνην τὸν περίφημο Προὔπολογισμῶ,
καὶ σὶ κερνίζα βάλλει τον καὶ κρέματ' τον 'ψηλά,
ἢ μὴκ' πορῶρα κάνε τον καὶ ψάλλε τραλαλά.

Μίσα σ' ἐκίνο τὸ χαρτί κρομμένος εἶναι πλούτος,
δέκατος τρίτος, Βασιλῆα, μὴ λὲν πῶς εἶναι τούτος,
ὁ Βάλληνας ὁ Νάχιος αὐτὸ μάς ἱρανίρωσε
κι' ἔταν μὲν τῶμα τὰγαχα κι' ἡ μοῦρη μου ἐκίρωσε.

Δέκατος τρίτος, Βασιλῆα, πούντος φρικτός του Γιοῦδα,
δέκατος τρίτος, Βασιλῆα, λυπητὰρ τραγούδα,
κι' ἂν τὴν γλυτώσω κι' ἂπ' αὐτὸν τὸν τσαναμπέτη πούνο
δὲν ἔγω φέρο, Βασιλῆα, νὰ πάω μπλοῦζ' στό φούνο.

Δεκατρία δεκατρία...
τρίμος κρύος, φρίκη κρύα...
κυττάζεις το πῶς ἀσκαίρι...
νὰ τοῦ Βάλληνα τὸ χέρι
μ' ἓνα κάρβουνο τὸ γράφι
καὶ 'στὸν τοίχω καὶ 'στό ράφι.

Δεκατρία μὲν φωνάζει
κάθε ντόπος, κάθε Φράγκος...
νάτο νάτο... μὲ κυττάζει
ὅπως τὸν Μαχθεῖ ὁ Βαγκος.

Δεκατρία, σκούζ' ἡ χώρα,
μπουρολιτὴρ κακομοίρη...
νάτο νάτο... 'μπήνε-τόρα
'στοῦ κρησῶ μου τὸ ποτήρι.

Νά !... μὲ κόβει τὴν μελιὰ...
νὰ !... μὲ μπικνίει μίς 'στὴ μύθη...
τόκα μία, Βασιλῆα,
τόκα δεύτερη καὶ τρίτη,

Αὐτὸν τὸν Βάλληνα καλῶ τῶν συμφερῶν μὰς αἴτιον,
ἐκίνοσ καὶ τῆς κανονίας 'θυμῆν τὴν ἴπιτιον,
κατ'κατ' αὐτοῦ τοῦ γεματος ὀμίλησ' ἑμμανῆς
κι' ἰδρωτὰ κρύος κι' ἴδουσε μίς 'στὴς Βουλῆς τὴν Ζίστη
αὐτὸς ὁ Βάλληνας γὰρ 'μὰ κατήνησ' 'Ερηνίς
κι' ἀλύπητα μὲ κυνηγῶ σὰν μπροκτόν' 'Θρίστη.

'Αχ! Αὐτὴ μου 'πανεμένη,
ποῦ τὰ πλοῦτη μὰς, καμῖνι;
πᾶν τὰ λούσα, πᾶν τὰ καλλί...
ἔγασα καὶ τὸν Καρτάλη.

Καθὲ Γιοῦδας μὲ προεῖδι...
ἔγασα καὶ τὸν Φραγαῖθον,
κι' ἂπ' τὴ στρουγγα τῆς Βουλῆς
τῶστριψε κι' ὁ Κοκοσλής.

Δεκατρία, μαῦρος Ἄδης...
πάει κι' ὁ Παρρησιόδης,
κι' ἂν πᾶρον τὸν Ζωγράφω
'στὴν πατοῦνα μου τοὺς γράφω.

Πίντε Θεσσαλοὶ βαρβάτοι
μὲν χαλάσκω τὸ κρεβάτι,
κι' ἄλλοι τρεῖς, κυρὰ Σιλδέστρα,
μὲν χαλοῦνε τὴν κανίτρα.

Τὸν Δραγούμη μου τοὺς στέλλω,
καὶ μὲ χίλια παρκάλια
βγαῖμι τὸ 'ψηλὸ καπιῖλο
'στὰ Θεσσαλικά τοσκάλια.

Καὶ γαιμῶ τὸ καρτάλι
μὲ ρουερίτμα δυνατὰ,
καὶ τὰ δειγμά 'στὴν Καρτάλη,
ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ κυττά.

Αὐτοὶ τὰ Διαπόλια γυροῦν νὰ ψηρίσω
καὶ τὸν Προὔπολογισμὸν παρὰμαρ ν' ἀφήσω...
μ' ἴλωσησαν τὰ νάχιε των... δὲν θίλου νὰ τὸν πάρω,
κι' ἐγὼ γὰρ τούτον, Βασιλῆα, κοντιῶ νὰ κρεπάρω.

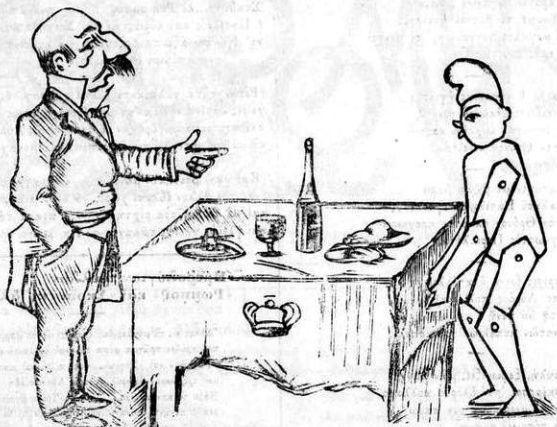
'Ὅσων μισοκακόμοιρος γὰρ τούτην κωσῶ
καὶ γίνομαι σουδαριον ἀπὸ τὴν, ἀσπία...
χιλίας φοραῖς, ἀγάπη μου, θ' ἀκούσης νὰ σοῦ 'πῶ
τί συμφερὰς ἱτραβῆζε γι' αὐτὴ τὴν ἀκαρτία.

'Ας πᾶρ τὸ παληάμιλο... κυρ Βασιλῆα, ἴδω...
'μπροστά του Νεμοσγεία θὰ καταστρώσω στίβα
νὰ 'ὄς πῶς τὸ Συμβούλου σου δὲν ἐκουράσθ' ἡ κόκα...
ἴπ... ἴπ... ἴπουρα, βρε παιδί... κυρ Βασιλῆα μου, τόκα.

'Επίτιος ἀνέτειλε τῆς κανονίας ἡμίρα...
φίρτε Βορῶ, Δακίλια, Μαλάγα καὶ Μαδίρα.
Σὰν σήμερα τὸ 'σάσαμα κι' ἰρῶγασι οἱ καῖμοι...
ἀς βριζώμε τὴν μνήμη τῆς μὲ ὀμλεκτη συμπερία,
κι' ἄλλον ἄκαρτο βαρῶτερο θὰ βάλω 'στὸ φουμί
νὰ συνειθίσω τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τρώνε παντισπάνια.

'Επίτιος τῆς κανονίας, ποῦ νόσον μὰς ἰτίμησι...
ἴδω καὶ τοῦ Βάλληνα, ἴπου μὰς τὴν ἰδυμῆσι.
Πολλάς γι' αὐτὴν θὰ ρουερίθω γλυκὰς κουμπαντάριας,
πολὺ γι' αὐτὴν θὰ πικνίται κρασί Βασιλῆος...
Μπουμπουλη, 'πὶς 'στὸν σπῆλο σου νὰ ρίξω μπαταρίας
κι' ἀς κανονίση, Τσαμαδί, τὸ Πορβολικό.

Ζήτω κι' ἡ στρουγγα τῆς Βουλῆς καὶ κάθε μὰς ἀράρι...
ζήτω καὶ τὸν Σορβούλου μου ἡ εὐδακμία κῆρα.

τόκα και πάλι, βρή παιδιά, μα σούγα ένα κίφι,
 όπου θαρρείς πώς μούρχονται από στερλίναις κάρα.

Γύρνα με να σέ γυρωῶ,
 κίρνα με να σέ κερνωῶ,
 και να λῶ εὐτό πιῖναι
 τὸ κρασί που πῖνω πῖναι.»

(Εἶπε και τὰ ποτήρια των τάδεϊσαν ὡς 'εὐτόν πάτο
 και δύο σκύλοι λαίμαργοι ἀπ' τὸ Τραπέζι κάτω
 τῶν δαιτυμόνων τῶν τρανῶν τὰ πόδια χαρχαλεύουν
 και ψίχουλα χαλεύουν.

('Ἄλλ' εἰς ἀνθρώπους ἔφαρνα κι' αὐτοὶ μεταμορφώνονται
 καθὼς τοῦ Φάουστ μὲκ φορὰ τὸ μαγικὸ σκυλί,
 και' στοὺς φαγάδες ἔμπροστα κι' οἱ δύο των καρφόνονται
 μὲ Περικλίτου μούττουνο και φάτσα Φασουλῆ.)

Φ.— Ἐνθιμηθήκαμε κι' ἡμεῖς μετὰ πολλῆς χεραῖς
 πῶς ἔφασαν ἐπί-τετος ἡμίρας βροντερὰ,
 κι' ἤλαμα 'στὸ Τραπέζι σας ὑπὸ μορφῆν σκυλιῶν
 καμπόσα κόκκαλα μικρὰ νὰ γλειψίμαε πουλιῶν,
 και πρόποσι ν' ἀκούσωμα θυριτῆς φιλοκατρίας,
 ποῦ κάνει πρὸς τὸν Βασιλῆα ὁ Λόρδος Δεκαετρίας.

Δὲν ἔμπρε, κύρ Βασιλῆα, νὰ τὴν ἀφήσω ' ἔτσι
 χωρὶς ταμπουσι πρότσκι,
 κι' ἐγὼ γιὰ τούτην θῆκανα 'στὸν Περικλῆ γχιουβέτσι
 σὰν πούρος πατριώτης,
 και μὲ τραγουδῶ τὸν ντουμῆ θὰ σῆκανα 'στὸ πόδι,
 ἄλλ' αὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς μου λείπουν τὰ χριῶδη.

"Ἦθελα σήμερα κι' ἐγὼ τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω
 και τοῦ Σωτήρος τὸν σταυρὸν 'στὸ στήθος μου νὰ βάλω,
 ἄλλ' ἔκουσα πῶς θὰ γεινῇ 'στ' Ἀνάκτορα τσομπουσι
 κι' εἶπα : ε'στ' αὐγὰ σου κἀθῆσι, βρή Φασουλῆ Μπουρούση...
 ὁ Βασιλῆας δὲν 'έχγαε τῆς κανονίης τὴν σκόλη
 και σὰν γιορτάζου Βασιλεῖς ἄς ἠουχάζου Βλοι.»

Τόκα λοιπόν, Πρωθυπουργί, ποῦ μὰς λοζοκντῶσαι...
 λαμποκοποῦν τὰ μάτια σου, βροντᾶ κι' ἡ λαλιὰ σου...
 και σὺ δὲ σκόλαις, Βασιλῆα, τρικουβέρταε γιορτάζει,
 τὴν κανονίη τὴν ἰθική και τὰ γενίθλια σου.

Κι' ἐνῶ βροντοῦν ἀριστερὰ και δεξιὰ κανόνια
 και τρίβουσι τοῦ Παλατιοῦ και τῶν σπητιῶν τὰ τζάμια,
 ἐμπήκῃς ὑπερήφανος εἰς τὰ πενήντα χρόνια
 κι' αὐγάτιε ἡ γῆραις μας κατὰ πενήντα δράμια.

Νὰ τὰ χιλιάσις, Βασιλῆα... βρονταῖς ν' ἀκούσις χιλιαῖς
 κι' ἡμεῖς ν' ἀδεμάζωμε γιὰ εἰς χιλιάρικαις μπουτλιαῖς,
 νὰ τὰ χιλιάσις, Βασιλῆα, 'στὸν Θρόνον τὸν μακαρίο
 μαζὶ μὲ τὸν Μπουράτο σου τὸν Ἀρχιμακαρίο.

Νὰ κντῆς ἀμεριμῶς τὸ βάρος
 τῆς γυναικῆς τὸν δούλων σου ραχῆς,
 νᾶσαι τῶσαν Λουκουλλὸν ὁ φάρις,
 τιτρακόσα πενήντα νὰ τᾶχρῃ.

'Ο,τι θῆλει τοῦ κράτους ὁ νόμος
 μὲ χρυσὰ νὰ τὸ γράφῃς καλίμα,
 και σταυλίτῃς ἐγὼ κι' ἱπποκρῶτος
 νὰ κρατῶ τῶν ἀλόγων τὰ γκίμα.

Ἄπο πρότον ὄργάνων βουίζει
τοῦ Μωρῆ τὸ βουόν ἀντικρῶ,
κι' οἱ μεγάλοι βογοῦν κι' οἱ μικροί
πῶς λιμὸς τοὺς θιρίζει.

Φασουλῆς ὁ κασιόης ἡγίται
τοῦ πινώτος ἱκείου σωροῦ,
κι' ὡς ἰπότης ἀρχίου καιροῦ
πρὸς τὸν Θρόνον κινεῖται.

Π.— Καὶ κατόπιν μὲ βῆμα βαρὺ
σὰν παλῆου Βασιλεῖα Ριγκολέτος
πρὸς τὸν Θρόνον σκυρτὸς προχωρεῖ
κι' ὁ γνωστὸς Περικλῆτος.

Νέα κρίσις δευτὴ ἀνατέλλει
κι' ἕνας Λόρδος πολὺ χαριεμένος
καταντᾷ νὰ γενῆ ὁ καυμένος
τῶν πιστῶν κοπιῶν του κοπέλι.

Ἦ Βουλῆ, ξεφώνιζε, μὴ κανῆς
τόσα σκέρτσα 'στ' ἄλοφο κολάρω,
ἀφῆσέ με, μωρῆ, νὰ τὸν πάρω
καὶ μὴ τόσο μὲ σκάνῃ.

Ἐτόνισέ τοῦ θαρρεῖ πῶς τὸν πέρνει
καὶ φωνάζει ἐπαισιῶ, τὸν ἐπὶ...»
μὰ τὸ πὸ δὲν προφθάνει νὰ πῆ
κι' ἕνα ζῦλο τὸν ὀρνεῖ.

Φ.— Εἰς τὸ Παλάτι μεσὰ ἰπποτικῶς ἐμβαίνει
μὲ μέσκα πατριώτου, μὲ μούτσουνο σκυλοῦ,
κι' ἔμπρὸς μου νὰ Τραπέζι φαρῶ πλατὺ στρωμένο,
ποῦ βρῖσκεῖς καὶ τὸ γάλα τοῦ καθαροῦ πούλιου.

Πρὸς τῆς κοιλιᾶς τὸ μέρος μὲγαλον ἔχω πόνο,
τοῦ Θρόνου τοὺς φαγάδες περιλυπος κυττῶ,
κι' ἀπ' τὸ Τραπέζι κάτω κρυφὰ κρυφὰ τρυπῶ
καὶ φέγουλα χαλέω χωρὶς νὰ τὰ ζητῶ.

Τῆς φτώχειας ἀποκατὶ σὰν ἠθινοπόρου φύλλο
Ξερακιανὸς ἰπότης ἰδῶ κι' ἕκὶ γυνῶ,
καὶ μὲ τὸν Περικλῆτο, τὸν πακτικό μου φίλο,
κι' ἀπ' τὸ Παλάτι κάτω καμμάκι φορὰ πέρνω.

Σὲ τοῦτο τὸ πομπῶδες καὶ δαψιλὲς συμπόσιον,
ποῦ σὰς φλογίζει νίκταρ Δακελικῶν κι' ἀμύρσιον,
εἰ τοῦτη τὴν μεγάλη τῆς κανονίτζης ἡμέρα,
ποῦ φάλλεται μὲ νύκτι τῆς πεινας ὁ γισαρί,
κυττάζω σὰν Βαλτάσσαρ 'σθουὶς τοῖχους πέρα πέρα
τὰς τρεῖς ἱκείνας λέξεις : «Θουῆλ, Μανέζ, Φαρέζ».

Σταθῆτε... ἰδὲ Ροὰ σαμῆς... σακαμὸς 'στὸ σκυλολόγι...
ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος μὲ τὸν Σωτήρα πίνει,
κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν τζουτζὶ μὲ ζῦλον σπλίτο :
«ποῦρο Ριγκολέτο.»

Σταθῆτε... ἰδὲ Ροὰ σαμῆς... 'στὸ πνεῦμα μας γαλήνη...
ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος μὲ τὸν Σωτήρα πίνει,
κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν τζουτζὶ μὲ κοκκίνο σπλίτο :
«ποῦρο Ριγκολέτο.»

(Εἶπεν αὐτὰ τἀλλόκοτα ὁ λάλος Φασουλῆς
χωρὶς κανέναν νόημα 'στούς λόγους τούτους νᾶχη,
καὶ προτραπῶν ἔργων οἱ στίλοι τῆς Αὐλῆς
κι' οἱ οὖο μπελιβανητὸς ἀπέμιμναν μονάχοι.

(Καὶ σὰν βρεθῆκαν μόνον των, μὲ μάτι φατεινὰ
ἕνας τὸν ἄλλον ἔβλεπε χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλῆ,
καὶ μὲ τὰ μούτρα ριχτήκαν 'στὰ πιάτα τἀδικιὰ
καὶ γλεῖψι γλεῖψι τᾶκαναν σ' ἕνα λερτὸ γηαλί.)

Ἡμερολόγιον τρελλῶν «Ρωμηοῦ» καὶ «Σκοῦπ» κι' ἄλλων πολλῶν.

Ἄλλος εἰς τὸ μονάχο, ἕμπρὸς εἰς τὸ μονάχο,
ποῦ κρύβει πῆμα μέσα του καὶ θηλακτὸ καὶ μέλιτα.
«Ρωμῆος» καὶ «Σκοῦπ»... ἕκὶ περὶ καὶ ποιητὰ κοπάδι
καὶ τριχρόμον ἰδωροῦλον τοῦ Ἀθανασιάδη.
Νάτο τὸ κανακάρικο... Δευτέρη Τρίτη θγαινεῖ...
λεπτὰ πενήντα μονάχο... πῶ! πῶ! καὶ τί θὰ γίνῃ.

Ἐκὰς καμπεσῶσις ποικιλίας μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ποιητὴς ἐνεπνεῖσθε θέλει εὐλοία νὰ γίνῃ
κι' ἀπ' τὸν σέρεο κἀπε Μούσα λιγερὴ νὰ εἰ γαντζῶν!...
τὸ κοκκίον ὁ λακουμένο καὶ γλυκασσοῦχο νὰ πῆγῃ
τῶν ἐν Πειραιῶ κυρίων Κολοσσόγκα καὶ Κοτσῶνη.
Τὸν ἱκοτάσις, ὅτι κίε, καὶ Μουσοῦ παρήνουν ὀστρον,
καὶ τὸν Πήγαρο σου βλῆσαι νὰ πετῆ χωρὶς κασίτρι.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἰκίνο, τὸ κανοῦς πολλῶν ἡγλιῶν,
'στούς γνωστὸς Γεωργιάδην τὸ λαμπρὸν Καποκωσιλιῶν,
ποῦνα Πράκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καίφῳ Τσανακλῆ,
τοῦγαρῆς τῆς Αἰγιῶτου γιὰ τὸν κἀπε θερακλῆ.
Μὰ δὲ βῆς καὶ τσιγαρέκο γιὰ κυρίως νειλίκα
κι' ὅσαις πίνουσι ἀπὸ τοῦτα κἀνουσι χωρὶς μωροδάτι,
καὶ καλλίτερα νὰ ἴδουσι τί λογῆς κατὰ ρουμῶρον
παρὸ σὺν τῆς περαβίλιας γιὰ φοῦσῆν νὰ μᾶρουσι.

Λοῦς ὁ Αἰθιονόπουλος κι' ἔριτος ἀφῆνις,
μ' ἕκῆνα τὸ κοουστῆμα του τὸν κόσμο λαμνῶζει.
Ἄπ' ἔσω σέκουσι ἄρουσι καὶ χέκουσι οἱ ἑσθῆταί
καὶ βρῖσκεται 'στῆς σάλας του δ, τῆς καθίνας θέλα,
φανιλιας, κἀλῆσις, φιλῶκα, 'κοκκίσις, γράδαται,
κι' ὄσκαρ μεταβῶτῶ γιὰ νῆσιταγῆρον σκίλν,
καὶ πλοῦσι καὶ κατὰπῆλις καὶ θῆμοις καὶ καὶ...
γιὰ σου, κύρ' Αἰθιονόπουλε, τερνίτῃ κλασιεῖ.

Εὐχῆρατὲς ἐνέριμῃς 'σὺν Στάθων Οἰκονόμου,
Εἰσιγῆρατὲς 'νὸν καὶ πῆραχον τοῦ νόμου,
ὅπου μ' εὐχῆς τῶν ἑλῆν, κἀτις 'σὺν Κηρίτου,
ποῦ νὰ μὴν ἠρών ἀπὸ τρανῆν κασίτρις,
κι' Εἰσιγῆρατὲς νὰ γίνῃ μεγάλου καὶ πολὺς
καὶ ἔκὶ ἀπὸ τοῦ χίρῃ νᾶ πῆσῃ κι' ὁ Τσουλιεῖ.

Πολίτης ὁ Νικόλαος, ἐν συγγραφεῖς βράδατος,
βιβλίον κἀνυφῆλιγον ἐξέλεκεν ἐσχάτου,
ἕτοιμος τὸς Μύθους τῶν Λαῶν, κατὰ Κοσμογονίαν,
ἔχουσι μετὰς ἡμετέρας, ἐπὶ τῆς καὶ πειρῆσις,
καὶ 'σὺν Ἐκτίστον Κεῖρον ἀετοῦ ἐν ἑθῆνι,
καὶ τῶν ἀντὶφῶντων καὶ τὸν Παντοκράτορα.